

Jerez. Op het eerste gezicht helemaal *up to date*. Het publiek wordt bekeken middels een subtiel spel met camera en spiegel, en de objecten die eerst secuur worden verplaatst, blijken, zodra je ze gespiegeld ziet in een filmopname, plots letters en woorden te worden, op wier betekenis Cuqui Jerez tegelijk virtuoos heeft ingespeeld. Het ziet er allemaal heel mooi uit. Fijne balans tussen nonchalante alledaagsheid van gewone dingen en doorgedreven compositie van de scène. Maar niks is radicaal genoeg om te beklijven. Het stuk zou gaan over dat ene moment waarin we de dingen herkennen, en de woorden lezen. Dat ene moment, uitgerekt tot een virtueuze *space odyssey*.

Virtuoos, inderdaad. En daar ligt ook de zwakte van dit soort werk. Concepten worden een

ambacht. En het kijken wordt een spel waarbij de kijker allang niet meer op het spel staat. Hij wordt vooral iemand die hard zijn best doet om alles goed te lezen en te bekijken. Concepten worden gimmicks, hapklaar voor een publiek met een scherpe blik. Ik schrok ervan hoe enthousiast sommige dansers en choreografen waren over dit werk. Kijken en bekeken worden, de taligheid van dingen, kijken in *reverse*: één voor één concepten waarmee je heel voorzichtig moet omgaan. Een nieuwe virtuositeit op onze danspodia? Intellectueel vertier alias een fout maniërisme?

Gelukkig was Cuqui Jerez niet de enige die de dingen vlakbij liet zijn; Eva Meyer-Keller en Amaia Urra waren er ook nog. Twee vrouwen, net zoals Triozzi en Jerez. In haar perfor-

mance *Death is Certain* elimineert Eva-Meyer Keller kerstomaten met keukengerie en voedingswaren, die ze daarvoor hanteert als ingenieuze marteltuigjes.

De kerstomaat wordt een weerloos karaktertje, Eva Meyer-Keller een licht sadistische dame, en de dingen die ze netjes op een tafel heeft uitgesteld – er figureren onder meer een strijkijzer, lucifers, zout – worden één voor één als marteltuigen ingezet. Amaia Urra had in haar handtas vijf afstandsbedieningen zitten. De handtas als zwarte doos die de hele wereld aankan – Coco Chanel ontwierp de binnenafwerking van haar handtassen in het rood, zodat de inhoud ervan beter zichtbaar zou zijn. In *El Eclipse de A.* kantelt Amaia Urra de veronderstelde chaos van de handtas om in een hallucinant geordende voorstelling. Net zoals

Michelangelo Antonioni's *L'Eclisse* die ze vooral terugspoelt, draait haar wereld achterstevoren, inclusief de koffie die ze drinkt. Voor de rest blijft de setting, die bestaat uit een televisietoestel, een kampeerstoel plus tafel, een draagbare radio, een noodlicht, de hoge hakken waarmee ze achterstevoren de ruimte inwandelt en een zwarte handtas, heel erg strak. Er ontspint zich een complex spel tussen scène en bewegend beeld waarin Amaia Urra het televisietoestel, de radio, een videorecorder, een projector en een camera rigoureuus orchestreert middels de vijf afstandsbedieningen. Tussen het terugspoelen van de film door, wordt een scène van de film herhaald, tien minuten lang. Terwijl Amaia Urra meekijkt naar de film, imiteert ze het hoofdpersonage Vittoria en lipt ze haar dialogen mee. En er sijpelt langzaam

El Eclipse de A. AMAIA URRA foto Liesbeth Bernaerts

